

Sygn. akt IV K 394/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR Sylwia Słowiok - Janus

Protokolant: Agata Chruścińska -Oczkowska

bez udziału Prokuratora zawiadomionego wokandą

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 r. sprawy

J. N. (1), urodzonego w dniu (...) w Ż., syna M. i B. z domu M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14.04.2017 r. o godzinie 8:25 w W. przy ul. (...) 1, kierował samochodem osobowym marki B. o nr rej (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości: I badanie – 0,30 mg/l, II badanie – 0,28 mg/l, III badanie 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **J. N. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że ustala iż oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go a na podstawie art. 178 a § 1 kk i art. 34 § 1 i § 1 a kk w zw. z art. z art. 35 § 1 kk w wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43§ 3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu prawa jazdy

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych);

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 (dwieście) osiemdziesiąt złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty

Sygn. akt IVK 394/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2017 r. J. N. (1) prowadził samochód osobowy marki B. o numerze rejestracyjnym (...) po ulicy (...) w W.. Około godziny 08:25, przy ul. (...), został zatrzymany przez pełniącego w tym dniu służbę funkcjonariusza policji (...) M. W. do kontroli drogowej w ramach akcji „trzeźwość”. W toku kontroli dokonano badania stanu trzeźwości J.

N. (1) za pomocą urządzenia kontrolno-pomiarowego do oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu typu (...). Badanie to, przeprowadzone o godz. 08:25, dało wynik 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 08:42, dało wyniki 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu a o 08:52 dało wynik 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Wobec tego, J. N. (1) został przewieziony do Komisariatu Policji W.-W. w celu przeprowadzenia badania stanu trzeźwości przy użyciu urządzenia stacjonarnego typu alkometr. Badanie to, przeprowadzone o godz. 09:15 dało wynik 0,23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 09:17 dało wynik 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i o godz. 09:31 dało wynik 0,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W dniu 14 kwietnia 2017 r. J. N. (1) nie był karany sędownie. Na dzień 13.11.2017r. J. N. (1) dopuścił się 47 naruszeń przepisów ruchu drogowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: zeznań świadka M. W. (k. 9v, k. 96-97), protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 2, k. 4), wyjaśnień oskarżonego (k. 19, k. 95-96), danych o karalności (k. 25, k. 39, k. 47), informacji z ewidencji kierowców (k.44-46, k. 51-53).

J. N. (1) – obecnie lat 30, kawaler, bezdzietny, wykształcenie średnie, prowadzący własną działalność gospodarczą, otrzymujący z tego tytułu dochód w wysokości około 2.000 miesięcznie, nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo, niekarany.

J. N. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił, że tego dnia odwoził dwóch kolegów na lotnisko. W trakcie jazdy został zatrzymany przez patrol policji do kontroli i został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przez funkcjonariusza policji. W wyniku badania okazało się, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Był tym zdziwiony ponieważ tego dnia nie spożywał alkoholu. Jak wyjaśnił alkohol spożywał dzień wcześniej ok. 20-21. Były to dwa piwa po 0,5 litra. Nie zdawał sobie sprawy, że alkohol, który wypił znajduje się w jego organizmie (k. 19). W postępowaniu sądowym oskarżony potwierdził swoje wyjaśnienia i dodał, że alkohol spożywał dzień wcześniej późno w nocy i potem poszedł spać (k. 96).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k. zgodnie, z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę z zakresie, w którym podał, że w dniu 14 kwietnia 2017 r kierował samochodem, został zatrzymany do kontroli i w wyniku kontroli ustalono, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Za wiarygodne Sąd uznał również jego wyjaśnienia, w których podał, że wiozł dwóch swoich kolegów, albowiem znajdują one potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Dowody w postaci zeznań świadka M. W., protokołu badania urządzeniem typu(...) potwierdzają w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka M. W. (k.9v, k. 96-97). Zeznania te obejmują opis dokonanej przez świadka w dniu 14 kwietnia 2017 r. kontroli drogowej pojazdu, którym poruszał się oskarżony, jak również opis przebiegu czynności podjętych w następstwie tego faktu. M. W. wskazał, iż zatrzymał do kontroli drogowej samochód marki B. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowcą okazał się być J. N. (2). Podał, iż przy pomocy urządzenia typu(...)zbadano stan trzeźwości J. N. (1). Badanie dało wynik 1. 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 2. 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i 3. 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie J. N. (1) został przewieziony do Komisariatu Policji W.-W. w celu przeprowadzenia badania stanu trzeźwości przy użyciu urządzenia stacjonarnego typu alkometr. Badanie to dało wynik 1. 0,23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 2. 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu 3. 0,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. W., albowiem brak jest jakichkolwiek przesłanek, aby je podważyć. Były to zeznania funkcjonariusza policji, w żaden sposób niezainteresowanego tokiem sprawy, a wypełniającego jedynie swoje służbowe obowiązki. Jego relacja była spójna, konsekwentna i logiczna. Przebieg zdarzeń przedstawił w chronologicznym porządku. Ponadto należy podnieść, że złożone przez M. W. zeznania w pełni korelują z innymi

zgrupowanymi w sprawie dowodami, tj. protokołem użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do oznaczenia alkoholu wydychanym powietrzem, jak również wyjaśnieniami oskarżonego.

Oceniając pozostały materiał dowodowy należy zważyć co następuje: protokoły sporządzone podczas postępowania przygotowawczego, tj. protokoły użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzem (k. 2, k. 4) Sąd uznał za sporządzone fachowo i rzetelnie przez uprawnione podmioty. Protokoły te nie noszą śladów ingerencji w ich treść, nie zostały zakwestionowane przez Sąd oraz strony procesu karnego, a czynności procesowe nimi objęte zostały przeprowadzone i udokumentowane zgodnie z właściwymi przepisami. Odnośnie pozostałych dowodów dokumentarnych w postaci: świadectwa wzorcowania (k. 3 i k.5), danych o karalności (k. 25, k. 39, k. 47), informacji z ewidencji kierowców (k.44-46, k. 51-53) należy stwierdzić, iż Sąd nie widział podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności. Nie ujawniły się bowiem okoliczności wskazujące na ich nieautentyczność lub niezgodność z rzeczywistym stanem rzeczy, korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń i nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżanego, w których twierdził, że nie wiedział on, że znajdował się w stanie nietrzeźwości, z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia.

Analiza tak ustalonego stanu faktycznego prowadzi do wniosku, że oskarżony J. N. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k. k.

Określony powyżej czyn polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym bądź powietrznym przez znajdującą się w stanie nietrzeźwości bądź pod wpływem środka odurzającego osobę.

Nie ulega wątpliwości, że w dniu 14 kwietnia 2017 r. J. N. (1) prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości. Pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wyposażony i poruszany za pomocą silnika, zaś prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie. Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 k.k., a stan ten zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Zeznania świadka M. W. wskazują, że to właśnie oskarżony kierował samochodem osobowym (tj. pojazdem mechanicznym). Z protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzem wynika, że oskarżony poruszał się po ul. (...) w W. a zatem w ruchu lądowym. Jak wynika natomiast z protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzem zawartość alkoholu w wydychanym powietrzem w chwili pierwszego badania tuż po zatrzymaniu wynosiła 0,30 mg/l, a zatem przewyższała wartość przewidzianą w art. 115 § 16 pkt 2 k.k.

W przedmiotowej sprawie wina J. N. (1) nie budzi wątpliwości, gdyż jest on osobą dorosłą, poczytalną i musiał zdawać sobie sprawę, że dokonuje czynu bezprawnego oraz, że nie zachodzi żadna okoliczność uzasadniająca uwolnienie go od odpowiedzialności karnej. Oczywistym jest, że przy takim stężeniu alkoholu skutki działania są z całą pewnością już odczuwalne dla danej osoby. Oskarżony zatem nie mógł być zaskoczony tym, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości. Zdaniem Sądu oskarżony miał więc pełną świadomość tego, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości i nie powinien prowadzić samochodu w tym stanie. Z tego też względu Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazał, że nie wiedział, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Tym samym zarzucane mu przestępstwo z zamiarem umyślnym.

Za opisany powyżej czyn Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. W zakresie wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w treści przepisu art. 53 k.k., uwzględniając stopień społecznej szkodliwości, bacząc by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu wymiar kary adekwatny jest do stopnia winy oskarżonego, jego motywacji, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa. Należy wskazać, że czyn przypisany oskarżonemu jest czynem o znacznym stopniu

społecznej szkodliwości. Okolicznością powszechnie wiadomą jest bowiem, iż sytuacje kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości w naszym kraju są wyjątkowo nagminne, a ich zagrożenie przez wiele osób jest bagatelizowane. Tymczasem przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji bardzo często w sposób bezpośredni zagrażają najwyższemu dobru chronionemu prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkiemu. Zasadnym jest podnieść, iż oskarżony jechał w porze dnia i w miejscu, gdzie natężenie ruchu jest duże (godziny szczytu oraz droga prowadząca na lotnisko międzynarodowe). Należy zatem stwierdzić, że swoim zachowaniem stworzył poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa komunikacji. Ponadto oskarżony kierował pojazdem, w którym oprócz niego znajdowały się jeszcze dwie inne osoby. Tym samym naraził na niebezpieczeństwo nie tylko siebie ale jeszcze dwie inne osoby, które znajdowały się w kierowanym przez niego samochodzie. Nie mniej jednak stwierdzić należy, że stwierdzony u oskarżonego stan nietrzeźwości w nieznacznym zakresie przekraczał ustawowy próg. Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do wniosku, iż kara ograniczenia wolności we wskazanym powyżej wymiarze będzie stanowić sprawiedliwą odpłatę za popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa.

Wskazać należy, iż funkcją kary orzekanej wobec sprawcy przestępstwa jest jego wychowanie i zapobieżenie powrotowi do przestępstwa, a cele te – w szczególności zapobiegawczy – mogą być zrealizowane wyłącznie poprzez jej dolegliwość mającą uzmysłwić sprawcy swoistą nieopłacalność powrotu na drogę przestępstwa. Kara zawsze zatem musi stanowić dolegliwość, do tego sprowadza się jej istota. W ocenie Sądu wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności uzmysłowi oskarżonemu naganność popełnionego przez niego czynu i oraz spełni swoje cele wychowawcze. Oskarżony bowiem wykonując nieodpłatnie prace przez okres 8 miesięcy przez cały ten czas będzie miał świadomość dlaczego wykonuje taką a nie inną pracę.

W tym miejscu podkreślić należy również, iż kara wymierzona oskarżonemu ma realizować także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ogół zadań jakie stoją przed sądami do wypełnienia ze względu na konieczność oddziaływania ogólnoprewencyjnego wydawanych wyroków w sposób pełny i syntetyczny przedstawia SA z L. w wyr. z 12.1.2006 r. (II AKA 290/05, KZS 2006, Nr 6, poz. 84) wskazując na potrzebę przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Nie jest to równoznaczne z wymaganiem wymierzania wyłącznie tylko surowych kar. Oznacza to przede wszystkim potrzebę wymierzania takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego. W świetle powyższego orzeczenie wobec oskarżonego kary 8 miesięcy ograniczenia wolności spełni również swoje cele w zakresie prewencji generalnej. Jest to bowiem kara dotkliwa i kara która może powstrzymać inne osoby od popełniania podobnych przestępstw.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu zarówno rodzaj jak i wymiar kary spełni swoje cele, w szczególności związane z prewencją szczególną i ogólną, zaś jej dolegliwość będzie adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Sąd nie uwzględnił wniosku oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania mając na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu omówiony wyżej. Ponadto Sąd miał na uwadze informację z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Wynika z niej, że oskarżony w okresie od 2005r. do 2017r. dopuścił się 47 naruszeń przepisów ruchu drogowego, z czego w okresie od rozpoznania poprzedniego wniosku o warunkowe umorzenie czyli od lipca 2017r. dopuścił się dwóch naruszeń. W świetle powyższego nie sposób uznać, że nie istnieją wątpliwości, co do tego, że oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego. Dopuszczenie się tak znacznej ilości naruszeń przepisów ruchu drogowego świadczy wręcz że oskarżony wykazuje rażąco lekceważący stosunek do porządku prawnego i obowiązujących norm społecznych. Tym samym w ocenie Sądu brak jest przesłanek z art. 66 § 1 kk umożliwiających zastosowanie w stosunku do oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

W razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, gdy sprawca był w stanie nietrzeźwości, Sąd – zgodnie z art. 42 § 2 k.k. - obowiązany jest orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Przy ustalaniu okresu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów

mechanicznych w ruchu lądowym Sąd miał na uwadze przede wszystkim stopień i rodzaj naruszonych zasad przez oskarżonego oraz konsekwencje naruszenia tych zasad, co zostało szczegółowo omówione wyżej. Z tych wszystkich względów kierując się dobrem innych uczestników ruchu należało orzec zakaz na okres 3 lat aby wyeliminować oskarżonego z ruchu przez ten okres czasu. Nadto Sąd kierując się dyspozycją przepisu art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy.

Stosownie do treści art. 43a § 2 kk w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178 a § 1 kk Sąd obowiązany jest orzec świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 zł. Z przyczyn wskazanych wyżej –przy wymiarze kary - Sąd ustalił wysokość świadczenia pieniężnego na kwotę 5.000 zł.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd obciążył K. W. kosztami postępowania w kwocie 280 złotych uznając, iż będzie on w stanie je ponieść. Należy bowiem wskazać, że oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą i nie posiada nikogo na utrzymaniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.